

Prima instanță: Jud. Criuleni
Jud. V.Ursu
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
N.Budăi, V.Efros, I.Muruianu

Î N C H E I E R E

22 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Galina Statulat
Judecători:	Ion Druță Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Agenția Servicii Publice,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Camera de
Licențiere către Societatea Comercială „XXXXX” Societate pe Acțiuni privind
retragerea licenței,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Camera de Licențiere prin intermediul reprezentantului
Griniuc Ina și menținută hotărârea Judecătoriei Criuleni din 08 decembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 02 decembrie 2016, Camera de Licențiere a depus o cerere de chemare în
judecată împotriva Societății Comerciale „XXXXX” Societate pe Acțiuni privind
retragerea licenței.

În motivarea acțiunii a indicat că, Societatea Comercială „XXXXX” Societate
pe Acțiuni a fost titularul licenței seria xxxxx nr.xxxxx din 29 martie 2016 eliberată
pentru genul extragerea substanțelor minerale utile.

A menționat că, în baza pct.2 din Decizia nr.663 din 24 martie 2016 privind
eliberarea licenței, a notificat titularul de licență despre necesitatea conformării
activității întreprinderii la art.29 și 36 din Codul fiinciar nr.828-XII din 25 decembrie
1991, art. 4 alin.(3) lit. a) și art.5 alin.(1) ale Legii cadastrului bunurilor imobile
nr.1543-XIII din 25 februarie 1998 și a avertizat despre posibila retragere a licenței
îi cazul neînlăturării neajunsurilor menționate și neprezentării informației privind
lichidarea acestora până la data de 23 iunie 2016 în conformitate cu art.11 alin.(6) al
Legii nr.235 -XVI din 20 iulie 2006 cu privire la principiile de bază de reglementare
a activității de întreprinzător.

A afirmat că, Societatea Comercială „XXXXX” Societate pe Acțiuni a obținut licența pentru genul extragerea substanțelor minerale utile în baza deciziei nr.663 din 24 martie 2016 fiind notificat despre necesitatea conformării activității licențiate legislației funciare, în scopul neadmiterii efectuării exploatărilor contrar destinației terenurilor.

A relevat că, pct.2 din Decizia nr.663 din 24 martie 2016 urma a fi executat de către Societatea Comercială „XXXXX” Societate pe Acțiuni sub sancțiunea retragerii licenței. Titularul de licență, prin declarația din 21 martie 2016 privind eliberarea licenței, a confirmat pe propria răspundere responsabilitate pentru respectarea condițiilor de licențiere la desfășurarea genului de activitate pentru care se solicită licență și pentru veridicitatea documentelor prezentate. Condiția nr.1 de licențiere din anexa licenței deținute de întreprinzător pentru desfășurarea activității de extragere a substanțelor minerale utile indică desfășurarea activității licențiate în conformitate cu cadrul legislativ și normativ inclusiv, raportarea activității de extragere a substanțelor minerale utile, prevederilor stipulate în Codul funciar, fiind prevăzut că atribuirea terenurilor către beneficiarii subsolului se efectuează în conformitate cu legislația funciară.

A considerat că, potrivit art.29 Codul funciar, deținătorii de terenuri sunt obligați să folosească terenurile în conformitate cu destinația lor, astfel, pentru utilizarea subsolului urmează a fi modificată destinația terenurilor agricole.

A invocat că, în virtutea atribuțiilor sale, acordă licențe pentru genurile de activitate stabilite de lege. Acesta are drept misiune asigurarea respectării riguroase a condițiilor de licențiere, necesare pentru practicarea activităților de întreprinzător, pentru excluderea prejudicierii drepturilor, intereselor legitime și sănătății cetățenilor, mediului înconjurător și securității statului. Statutul dat obligă Camera să se conformeze legislației în vigoare și să întreprindă măsuri în vederea înlăturării încălcărilor ce ar avea un impact nefast asupra societății civile și/sau ar prejudicia bugetul statului, și care concomitent îi permite să se pronunțe în vederea suspendării/retragerii licenței.

A solicitat retragerea licenței seria XXXXX nr.XXXXX din 29 martie 2016 eliberată Societății Comerciale „XXXXX” Societate pe Acțiuni pentru genul de activitate extragerea substanțelor minerale utile și obligarea Societății Comerciale „XXXXX” Societate pe Acțiuni să depună formularul licenței retrase la Camera de Licențiere.

Prin hotărârea Judecătorei Criuleni din 08 decembrie 2016, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea depusă de Camera de Licențiere către Societatea Comercială „XXXXX” Societate pe Acțiuni privind retragerea licenței

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 s-a respins apelul declarat de Camera de Licențiere prin intermediul reprezentantului Griniuc Ina și s-a menținut hotărârea Judecătorei Criuleni din 08 decembrie 2016.

La 25 septembrie 2017 Agenția Servicii Publice a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 și a hotărârii Judecătorei Criuleni din 08

decembrie 2016, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 15 iunie 2017, expedită în adresa părților la 14 iulie 2017 (f.d 98), recepționată de recurent la 10 august 2017 (f.d 100).

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 a fost depus la 25 septembrie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul

XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Agenția Servicii Publice nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Agenția Servicii Publice se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Galina Stratulat

Judecători

Ion Druță

Nicolae Craiu